(Olkoon tässä vielä yksi, sitten saa hetkeksi riittää) Vieraiden lähdettyä, nainen keräsi kahvikupit ja lautaset tiskialtaaseen, keräsi syntymäpäiväkortit pinoon, myös ne jotka olivat juuri tipahtaneet postiluukusta, ja istui makuuhuoneensa kirjoituspöydän ääreen. Kortit olivat merkityksettömiä, marketista ostettuja, täynnä sukulaisten tyhjänpäiväsiä onnentoivotuksia. Kaikki paitsi yksi. Kortti oli kaiketi käsityötä, nainen arveli. Siihen oli maalattu kylänraitti mukulakivikatuneen, joka päättyi korkean kivinmuurin suureen puuporttiin. Hän tunnisti tuon länsisaksalaisen kylän. Hän käänsi kortin sekavin tuntein. "Muistatko, mihin meidän piti palata, kun täytät 40 vuotta? Viesti oli kirjoitettu kauniilla, hiukan etukenoisella käsialalla. Hän katsoi viestiä pitkään. Olen jo vanhuudenhöperö, hän yritti vakuutella itselleen, kunnes nousi vapisten ja kaivoi sänkynsä alta pienen pölyttyneen pahvilaatikon. Hän kaatoi sisällön pöydälle. Selattuaan hädissään papereita, hän lopulta löysi etsimänsä. Hän avasi kirjeen tärisevin sormin. Se oli täynnä ihastuneen miehen rakkaudentunnustuksia ajoilta, jolloin hän oli ollut vaihto-oppilaana Berliinissä ja rakastunut siellä paikalliseen tummaan tuuheatukkaiseen mieheen. Mies oli ollut häntä 10 vuotta vanhempi. Paikallinen ja arvostettu poliisi, joka ensimmäisten ihanien kuukausien jälkeen oli muuttunut mustasukkaiseksi, sadistiseksi mielipuoliksi. Viimeisten kuukausien aikana mies oli pitänyt häntä vangittuna asunnossaan, lukittuna yhteen pieneen ikkunattomaan huoneeseen. Lopulta, hän oli kuitenkin onnistunut pakenemaan ja matkustamaan takaisin Suomeen. Nimenvaihdon ja pieneen itäsuomalaiseen kylään muuttamisen jälkeen, nainen oli ollut turvassa viimeiset 19 vuotta. Hän ei ollu avannut kirjettä vuosiin. Ei sen jälkeen, kun hän päätti jatkaa elämäänsä ja yrittää unohtaa miehen ja kaiken sen, joka aika-ajoin tuli uniin ja piti häntä otteessaan, kuin ikuinen kirous, jota ei päässyt pakoon. Nyt hän silmäili kirjeen sanoja, jotka oli kirjoitettu kauniilla, hiukan etukenoisella käsialalla. Hän vertasi sitä kortin käsialaan ja huomasi vasta nyt sen vasemmassa alareunassa tekstin: "PS. Tuo kampaus pukee sinua." Hän nosti katseensa hitaasti kohti sateen sumentamaa ikkunaa. Hän näki valuvien vesinorojen lomitse pihakoivun alla seisovan miehen. Nainen tiputti kortin pöydälle. Mies oli tumma ja tuuheatukkainen, joka piteli sateenvarjoaan leveä, mielipuolinen hymy huulillaan.